

“ฝีมือในการนำเสนออารมณ์ขัน
และความอ่อนไหวของคินเซลลาโดดเด่นมาก”

— *Publishers Weekly*



FINDING AUDREY

โซฟี คินเซลลา
ป่วยเป็นไข้ใจ
ใครช่วยรักที

มณฑารัตน์ ทรงเผ่า แปล

ไอ้พระเจ้า แม่เป็นบ้าไปแล้ว

ไม่ใช่บ้าประสาแม่ตามปกติด้วยนะ แต่บ้าอย่างรุนแรงเลย

ถ้าบ้าประสาแม่ตามปกติ แม่จะบอกว่า “มาทำสฤตยอดเมนูปราศจากกลูเตนนี้ที่แม่อ่านเจอในหนังสือพิมพ์ *เดลีเมล* กันเถอะ!” แม่เคยซื้อขนมปังไม่มีกลูเตนมาสามแถว ซึ่งแสนจะไม่อร่อยจนเราต้องเบ้าปาก ทั้งครอบครัวพากันประท้วงจนแม่ต้องเอาแซนด์วิชของตัวเองไปซ่อนในแปลงดอกไม้ แล้วสัปดาห์ถัดมาเราก็เลิกใช้ชีวิตแบบปราศจากกลูเตน

นั่นคือบ้าประสาแม่ตามปกติ แต่นี่คือบ้าอย่างรุนแรงจริงๆ

แม่ยืนอยู่ตรงหน้าต่างห้องนอนที่มองออกไปเห็นโรสวูดโคลสซึ่งเป็นย่านที่เราอยู่ ไม่สิ คำว่า *ยีน* ฟังดูปกติเกินไป แต่แม่ดูไม่ปกติ เพราะกำลังยีนโง่งงงน โนมัตัวเหนือขอบหน้าต่าง ตางี้ขวางมาก แล้วแม่ก็กำลังถือคอมพิวเตอร์ของแฟรงค์เอาไว้ มันวางหมิ่นเหม่อยู่บนกรอบหน้าต่าง พร้อมจะหล่นกระแทกพื้นตอนไหนก็ได้ นั่นคือคอมพิวเตอร์ราคาเจ็ดร้อยปอนด์นะ

แม่รู้เรื่องนี้หรือเปล่า เรื่องราคาเจ็ดร้อยปอนด์นี่นะ เพราะแม่บอกเราเสมอว่าเราไม่รู้จักค่าของเงิน แม่มักพูดทำนองว่า “ลูกรู้ไหมว่าการหาเงินสิบปอนด์นะยากเย็นแค่ไหน” และ “ลูกไม่มีวันใช้ไฟให้สูญเปล่าแบบนี้แน่ ถ้าลูกต้องเป็นคนจ่ายค่าไฟเอง”

นั่น ถ้าเป็นการหาเงินได้เจ็ดร้อยปอนด์แล้วบรรจงทำมันแตกกับพื้นล่ะ

แฟรงก์เดินไปเดินมาอยู่บนสนามหญ้าหน้าบ้านที่อยู่ด้านล่างเรา เขา สวมเสื้อยืดลาย *บิกแบงธีโอรี* พร้อมกับเอามือกุมศีรษะและละล้าละลักพูด ด้วยความตระหนก

“แม่ครับ” ความกลัวทำให้เขาพูดเสียงหลง “แม่ นั่น *คอมพิวเตอร์* ของผมนะ”

“แม่รู้ว่ามันคือคอมพิวเตอร์ของคุณ!” แม่ร้องโวยวาย “ลูกคิดว่าเรื่องนี้ แม่ไม่รู้หรือไง”

“แม่ครับ ขอเรื่อง เราคุยเรื่องนี้กันก่อนได้ไหม”

“แม่เคยคุยแล้ว!” แม่ตอกกลับ “แม่พยายามทั้งกล่อม ทั้งทะเลาะ ทั้งอ้อนวอน ใช้เหตุผล ตีตีสลบ...แม่พยายามทุกวิถีทางแล้ว! **ทุกวิถีทาง!** แฟรงก์!”

“แต่ผมจำเป็นต้องมีคอมพิวเตอร์นะ!”

“ลูกไม่จำเป็นต้องมีคอมพิวเตอร์หรอก!” แม่ตะโกน แล้วก็ใส่อารมณ์ มากจนฉันสะดุ้ง

“คุณแม่จะ *โยนคอมพิวเตอร์!*” เฟลิกซ์ร้องพลางวิ่งมาที่สนามและ เหยงหน้าด้วยความรำเริงเกินเหตุ เฟลิกซ์เป็นน้องชายของเรา เขาอายุสี่ขวบ และเขาตอบรับแทบจะทุกเหตุการณ์ในชีวิตด้วยความรำเริงเกินเหตุ ครอบครักร บนถนน! ขอสมะเชื้อเทศ! มันทอดยาวเพื่อย! เรื่องที่แม่จะโยนคอมพิวเตอร์ ทั้งลงจากหน้าต่างก็เป็นแค่เรื่องมหัศจรรย์ร้ายวันอีกเรื่องหนึ่งเท่านั้น

“ใช่ แล้วคอมพิวเตอร์ก็จะพัง” แฟรงก์พูดอย่างดูดัน “แล้วนาย ก็จะไม่มีวันได้เล่น *สตาร์วอร์ส* อีกตลอดไป”

เฟลิกซ์เบะหน้าด้วยความตกใจ ส่วนแม่ก็ชกสีหน้าเพราะความโกรธ ที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่นี้

“แฟรงก์!” แม่ตะโกน “อย่าพูดให้น้องใจเสีย!”

ตอนนี้ครอบครัวแมคดักแกนส์ เพื่อนบ้านที่อยู่อีกฟากถนนออกมา ยืนมองเราแล้ว ออลิสลูกชายวัยสิบสองของเขาถึงกับตะโกน “อย่า-า-า!” ตอนที่เห็นว่าแม่กำลังจะทำอะไร

“มิสซิสเทอเนอร์ครับ!” เขารีบข้ามถนนมาที่สนามของเราแล้วงยหน้า

มองด้วยสายตาค้อนวนอนตามแฟรงก์

บางครั้งออลลีย์ก็ได้เล่นเกม ดินแดนผู้พิชิต ออนไลน์กับแฟรงก์บ้าง ถ้าวันนั้นแฟรงก์อารมณ์ดีและไม่มีใครเล่นด้วย ตอนนี้นำทางออลลีย์ดูสติแตก ยิ่งกว่าแฟรงก์อีก

“โปรดอย่าฟังคอมพิวเตอร์เครื่องนี้เลยนะครับ มีสซิสเทอร์เนอร์” เขาพูดปากคอปลิ้น “มันมีความเห็นของแฟรงก์เกี่ยวกับเกมที่เก็บไว้ใต้นั้น ทุกอันเลย มันตลกมาก” เขาหันไปหาแฟรงก์ “มันตลกมากจริงๆนะ”

“ขอบใจ” แฟรงก์พิมพ์ตอบ

“แม่ของพี่นะเป็นเหมือน...” ออลลีย์กะพริบตาอย่างตกประหม่า “เป็นเหมือนเทพธิดาในกรบว่างสมบูรณ์เวลเจ็ดเลย”

“เหมือนอะไรนะ” แม่ถาม

“มันเป็น คำชม ครับ” แฟรงก์ว่าพร้อมกับกลอกตา “ซึ่งแม่จะเข้าใจ ถ้าแม่เล่นเกม แต่เวลแปดนะ” เขาแก้ที่ออลลีย์บอก

“ใช่” ออลลีย์รีบเออออ “เวลแปด”

“พวกเขาสื่อสารภาษาอังกฤษยังไม่ได้ด้วยซ้ำ!” แม่ว่า “ชีวิตจริงมันไม่ได้เป็นซีรีส์รวมเลเวลนะ!”

“แม่ครับ ขออภัย” แฟรงก์แทรกขึ้น “ผมยอมทำทุกอย่าง ผมจะเอา जानใส่เครื่องล้าง ผมจะโทร.หายายทุกคืน ผมจะ...” เขาคิดแบบเอาเป็นเอาตาย “ผมจะอ่านหนังสือให้คนหูหนวกฟัง”

อ่านหนังสือให้คนหูหนวกฟังเนี่ยนะ นี่เขาได้ยืนที่ตัวเองพูดหรือเปล่า “คนหูหนวกกรี” แม่โวยลั่น “คนหูหนวกเนี่ยนะ แม่ไม่ต้องการให้ลูกอ่านหนังสือให้คนหูหนวกฟังหรอก! แถวนี่มีแต่ลูกนั่นแหละที่หูหนวกสนิท! ลูกไม่เคยฟังที่แม่พูด ลูกเอาแต่ใส่หูฟังเน่าๆนั่น...”

“แอน!”

ฉันหันไปเห็นพ่อเข้ามาสมทบตรงจุดเกิดเหตุ และเพื่อนบ้านสองสามคนเดินออกมาตรงหน้าประตูบ้านพวกเขา มันกลายเป็นเรื่องของชาวบ้านในละแวกนี้อย่างเป็นทางการแล้ว

“แอน!” พ่อร้องเรียกอีก

“ให้ฉันทำ คริส” แม่พูดเป็นเชิงเตือน ฉันเห็นพ่อกลืนน้ำลาย พ่อเป็นผู้ชายตัวสูงหล่อเหล่าแบบเดียวกับที่เห็นในโฆษณารถยนต์ทุกอย่าง แล้วก็ *มีมาด* เป็นผู้นำ แต่ถ้าดูข้างในแล้ว พ่อไม่ได้มีความเป็นจำฝูงอะไรเลย

ไมลี พูดแบบนั้นมันแยะเกินไป พ่อมีความเป็นจำฝูงตั้งมากมายหลายเรื่องนะ ฉันว่า เพียงแต่แม่ *มีความเป็นจำฝูงยิ่งกว่า* แม่แข็งแแกร่งและชอบบงการ แถมยังสวยแล้วก็ชอบบงการ

เมื่อก็ฉันพูดว่าชอบบงการสองครั้งใช้ไหม

นั่นละ คุณก็ลองสรุปดูเอาเองแล้วกัน

“ผมรู้ว่าคุณโกรธ ที่รัก” พ่อพูดปลอบใจ “แต่แบบนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือ”

“เกินไปหน่อยยังงั้นหรือ ลูกต่างหากที่เกินไป! ลูกติดเกมนะคริส!”

“ผมไม่ได้ติดเกมสักหน่อย!” แพรงก์ตะโกน

“ผมแค่จะบอกว่า...”

“อะไร” ในที่สุดแม่ก็หันไปมองพ่ออย่างเต็มตา “คุณจะทำอะไร”

“ถ้าคุณโยนลงจากตรงนั้น คุณจะทำรถบูนนะ” พ่อนี้หน้า “ยังไงช่วยกระโดดไปทางซ้ายสักนิดได้ไหม”

“ฉันไม่สนเรื่องรถ! นี่คือการลงโทษด้วยความรัก!” แม่เอียงคอมพิวเตอร์ตรงขอบหน้าต่างจนหมิ่นเหม่งกว่าเดิม เราทุกคนผวาร์่อง รวมทั้งเพื่อนบ้านที่มองอยู่ด้วย

“ความรักงั้นหรือ” แพรงก์ตะโกนถามแม่ “ถ้าแม่รักผมจริง แม่ไม่มีวันฟังคอมพิวเตอร์ผมหรอก”

“ก็แล้วถ้าลูกรักแม่นะแพรงก์ ลูกคงไม่แอบตื่นลับหลังแม่ตอนตีสองเพื่อเล่นเกมกับคนที่เกาหลีสเหมือนกัน!”

“พี่ตื่นตอนตีสองเลยหรือ” ออลลีทำตาโตถามแพรงก์

“ฝึก” แพรงก์ยกไหล่ “ผมตื่นมาฝึก” เขาเน้นเสียงให้แม่ฟัง “ผมกำลังจะเข้าแข่งชนะเลิศ! แม่พูดบ่อยๆ ไม่ใช่หรือว่าผมควรมีเป้าหมายในชีวิต! นี่ผมก็มีแล้วไง!”

“การเล่นเกม ดินแดนผู้พิชิต มันใช่เป้าหมายที่ไหนกัน! โอ พระเจ้า

โอ พระเจ้า...” แม่โขกหัวกับคอมพิวเตอร์ “ฉันทำผิดพลาดไปตอนไหน”

“อ้าว ออเดรย์” จู๊ๆอลลิก็พูดเมื่อเห็นฉัน “ไฮ เป็นไงบ้าง”

ฉันรีบถอยจากหน้าต่างห้องนอนด้วยความกลัว หน้าต่างห้องฉันอยู่ในตำแหน่งที่หลบมุม ดังนั้นไม่น่าจะมีใครสังเกตเห็นฉัน โดยเฉพาะอลลิผู้ที่ฉันแน่ใจว่าแอบฟังฉันอยู่เล็กน้อย แม้เขาจะเด็กกว่าสองปีและสูงแทบไม่ถึงอกฉันก็ตาม

“ดูนั่น คนดั่งนี้นา!” ร็อบ พ่อของอลลิก็สังเกตเห็น เขาเรียกฉันว่า “คนดั่ง” มาสี่อาทิตย์แล้ว แม้ว่าพ่อกับแม่ฉันจะผลัดกันเข้าไปขอให้เขาหยุดแล้วก็ตาม เขามองว่ามันตลกดี และมองว่าพ่อแม่ฉันไม่มีอารมณืชั้นเอาเสียเลย (ฉันมักสังเกตเห็นว่าบางคนเปรียบเทียบ “การมีอารมณืชั้น” กับ “การเป็นคนปัญญาอ่อนไม่มีหัวใจ”)

แต่ครั้งนี้ฉันว่าพ่อกับแม่คงไม่ได้ยินมุกตลกสุดขำขันของร็อบด้วยซ้ำ เพราะแม่ยังคร่ำครวญไม่เลิก “ฉันทำอะไรผิด-ด-ด-ด” ส่วนพ่อก็มองแม่ด้วยแวตาวิตกกังวล

“คุณไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก!” พ่อตะโกนบอก “ไม่มีอะไรผิดเลย! ที่รัก ลงมาตีมือรัลสักหน่อยเถอะ วางคอมพิวเตอร์ลงก่อน...แค่ตอนนี้” เขาริบพูดเมื่อเห็นสีหน้าแม่ “เดี๋ยวคุณค่อยโยนมันออกนอกหน้าต่างที่หลังก็ได้”

แต่แม่ไม่ขยับตัวเลยแม้แต่น้อย คอมพิวเตอร์ยังคงโยกอยู่บนขอบหน้าต่าง แถมยังหมิ่นเหม่กว่าเดิมจนพ่อกับแม่ “ที่รัก ผมแค่เป็นห่วงรถเท่านั้นเอง...เราเพิ่งจะผ่อนมันไปได้แค่...” พ่อเดินไปที่รถแล้วยกมือสองข้างขึ้นราวกับจะปกป้องมันจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ทำท่าจะร่วงแหล่มีร่วงแหล่

“เอาผ้าห่มมา!” ออลลิบอก ท่าทางเพิ่งได้สติ “รักษาคอมพิวเตอร์ให้ได้! เราต้องใช้ผ้าห่ม เราต้องยึนล้อมเป็นวงกลม...”

แต่เหมือนแม่จะไม่ได้ยินเขาด้วยซ้ำ “แม่ให้ลูกกินนมจากอก!” แม่กรีดเสียงใสแพร่งๆ “แม่อ่านนิทานเรื่อง *วินนี่เดอะพูห์* ให้ลูกฟัง! สิ่งเดียวที่แม่ต้องการก็คืออยากให้ลูกชายมีความสามารถรอบด้าน สนใจทั้งหนังสือ ศิลปะ กิจกรรมกลางแจ้ง พิพิธภัณฑ์ หรืออาจจะสนใจกีฬาที่ต้องมีการ

แข่งขัน...”

“ดพช.เป็นกีฬาที่มีการแข่งกันนะครับ!” แฟรงก์ตะโกน “แม่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย! มันเป็นเกมที่จริงจังนะ! แม่รู้ไหมว่าเงินรางวัลในการแข่งขัน ดพช. นานาชาติที่เมืองโทรอนโตปีนี้มีมันตั้งหกล้านดอลลาร์!”

“ลูกบอกเราแบบนี้มานานแล้ว!” แม่ว่า “แล้วไง ทำไม คิดว่าจะชนะมันหรือ คิดว่าจะรวยได้มันหรือ”

“ก็อาจได้” เขามองแม่ด้วยแววตาเคร่งขรึม “ถ้าผมฝึกมากพอ”

“แฟรงก์ ตีนชะที!” เสียงแม่ดังก้องไปทั้งถนน มันเล็กแหลมจนเกือบจะชนลูก “ลูกไม่มีวันได้เข้าแข่งขัน ดพช. นานาชาติหรอก ลูกไม่มีวันชนะเงินรางวัลหกล้านบาทนั้นด้วย และลูกจะไม่มีวันหาเลี้ยงปากท้องด้วยการเล่นเกมได้! ไม่มีทางเป็นไปได้!”

หนึ่งเดือนก่อน

ทุกอย่างเริ่มต้นจากหนังสือพิมพ์ *เดลีเมล* หลายอย่างในบ้านเรามีที่มาจาก *เดลีเมล* ทั้งหมด

แม่เริ่มสะดุ้งแบบที่ชอบทำ ตอนนั้นเรากินมื้อค่ำและเก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว แม่กำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ พร้อมกับจิบไวน์แก้วหนึ่ง มันคือ “เวลาส่วนตัว” แม่เรียกแบบนั้น แล้วแม่ก็หยุดตรงบทความชิ้นหนึ่ง ฉันแอบเห็นพาดหัวบทความตอนมองข้ามไหล่แม่

สัญญาณแปดข้อที่บ่งบอกว่า ลูกคุณติดเกมคอมพิวเตอร์

“โอ พระเจ้า” ฉันได้ยินแม่พิมพ์ว่า “โอ พระเจ้า” แม่ชี้นิ้วไล่ไปตามข้อต่างๆ พร้อมกับหายใจถี่ขึ้น ฉันหรีตามอง จึงเห็นพาดหัวข่าวย่อย

๗. ความหุดหวิดและเจ้าอารมณ์

เหอ เหอ เหอ

นั่นคือเสียงหัวเราะแห้งๆ ของฉัน เพื่อคุณไม่เข้าใจ

คือแบบ งามจริง ๆ เถอะ *เจ้าอารมณ์* เนี่ยนะ แบบว่า เจมส์ ดิน ก็เป็นวัยรุ่นเจ้าอารมณ์ในหนังเรื่อง *ริเบลวิธเอาต์อะคอส* นะ (ฉันมีโปสเตอร์หนังเรื่องนี้ด้วย เป็นโปสเตอร์หนังที่เยี่ยมที่สุด เป็นหนังที่ดีที่สุด และเป็นดารานางที่เซ็กซี่ที่สุดด้วย ทำไมเขาต้องตายด้วยนะ ทำไม ทำไม) ถ้าอย่างนั้นเจมส์ ดิน ก็ต้องติดเกมด้วยหรือเปล่า โอ๊ะ เตี่ยวะนะ

ก็นั่นแหละ

แต่พูดเรื่องนี้กับแม่ไปก็เสียเวลาเปล่า เพราะมันเป็นเรื่องของเหตุผล ขณะที่แม่ไม่เคยเชื่อในเหตุผล แม่เชื่อแต่โหราศาสตร์กับซาเซียว อ้อแน่นอนว่าเชื่อ *เคลลีเมล* ด้วย

สัญญาณแปดข้อที่บ่งบอกว่า แม่จับติดหนังสือพิมพ์ *เคลลีเมล*

๑. แม่อ่านมันทุกวัน
๒. แม่เชื่อทุกอย่างที่หนังสือพิมพ์บอก
๓. ถ้าเราลองแย่งหนังสือพิมพ์จากแม่ แม่จะกระซากกลับทันที และบอกว่า “อย่ายุ่ง!” เหมือนเราพยายามจะลักพาตัวลูกน้อย กลอยใจไปจากอกแม่
๔. ถ้าหนังสือพิมพ์ลงเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับวิตามินดี แม่จะให้เราทุกคนถอดเสื้อออกไป “อาบแดด” (แต่เหมือนอาบน้ำแข็งมากกว่า)
๕. ถ้าหนังสือพิมพ์ลงเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับมะเร็งผิวหนัง แม่จะให้เราทุกคนทาครีมกันแดด
๖. ถ้าหนังสือพิมพ์ลงเรื่องเกี่ยวกับ “ครีมทาหน้าที่ใช้ได้ผล **จริง**” แม่จะสั่งมาใช้ทันที แบบว่า คิวักไอแพดขึ้นมาสั่งตรงนั้น เตี่ยวันนั้นเลย
๗. แต่ถ้าซื้อไม่ได้เพราะติดวันหยุด แม่จะลงแดงอย่างหนัก เรียกว่า สุดยอดความหงุดหงิดและเจ้าอารมณ์เลยทีเดียว

๘. แม่เคยลองอดอาหารตามเทศกาลมหาพรตด้วย แต่ก็ทำได้แค่ครึ่งเช้า

ยังงี้ก็ตาม ฉันทำอะไรกับเรื่องที่แม่ชอบเชื่อข้อมูลจนน่าเศร้าไม่ได้หรอก ก็ได้แต่หวังว่าแม่จะไม่ทำให้ชีวิตแม่เองเสียหายจน *เกินไป* เท่านั้น (แม่เคยสร้างความเสียหายครั้งมหัพราให้ห้องนั่งเล่นของเราแล้วด้วยหลังได้อ่านบทความเกี่ยวกับการ “ตกแต่งภายใน” เรื่อง “ทำไมเราไม่ทาสีเฟอร์นิเจอร์ของเราเองเล่า”)

ในตอนนั้นแฟรงก์เดินนวนายนาตเข้ามาในครัวโดยสวมเสื้อยืดสีดำที่มีลายเป็นข้อความว่า **ฉันเป็นอย่างที่เป็น เพราะฉันโมฯ** สวมหูฟังมาด้วย แล้วก็ถือโทรศัพท์ไว้ในมือ แม่ลด *เดลีเมล* ลงจ้องเขาเหมือนเพิ่งจะตาสว่าง

(ฉันไม่เคยเข้าใจสำนวนนี้เลย สว่างอะไร

แต่นะ งี้ก็เถอะ)

“แฟรงก์” แม่เรียก “อาทิตย์นี้ลูกเล่นเกมคอมพิวเตอร์กี่ชั่วโมงแล้ว”

“อะไรคือเกมคอมพิวเตอร์” แฟรงก์ถามโดยไม่แยงหน้าจากโทรศัพท์

“อะไรนะ” แม่มองฉันแบบไม่แน่ใจ ฉันยกไหล่ “ลูกก็รู้นี่ เกมคอมพิวเตอร์ไง เล่นไปกี่ชั่วโมง **แฟรงก์!**” แม่ตะเบ็งเสียงเมื่อเขาไม่มีอาการตอบสนอง “เล่นไปกี่ชั่วโมง เอาไอนั้นออกจากหูเดี๋ยวนี้!”

“อะไรครับ” แฟรงก์พูดพร้อมกับเอาหูฟังออก เขากะพริบตาปริบๆ เหมือนไม่ได้ยินคำถาม “มันสำคัญด้วยหรือ”

“ใช่ มันสำคัญ!” แม่ว่า “แม่อยากให้ลูกบอกแม่ว่าอาทิตย์นี้ลูกเล่นเกมคอมพิวเตอร์กี่ชั่วโมง ตอบเดี๋ยวนี้เลย บวกลบมา”

“ผมทำไม่ได้” แฟรงก์พูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“ทำไม่ได้ หมายความว่าไงที่ว่า *ทำไม่ได้*”

“ก็ผมไม่รู้ว่ามีหมายถึงอะไร” แฟรงก์บอกแบบแสนจะใจเย็น “แม่หมายถึงเกมคอมพิวเตอร์แบบตรงตัวเลยหรือเปล่า หรือหมายถึงเกมที่เล่นทางจอทุกชนิดที่รวมเอกซ์บ็อกซ์กับเพลย์สเตชันด้วย แล้วรวมเกมในโทรศัพท์ผมด้วยหรือเปล่า บอกความหมายของแม่มาก่อนครับ”

แพรงก์นี่เง่าจริง ๆ เขาไม่เห็น หรือว่าแม่กำลังอยู่ในภาวะเตรียมตัวัก
เต็มแก่แล้ว

“แม่หมายถึงอะไรก็ได้ที่แวบเข้าในหัวลูก!” แม่พูดพลางโบก *เดลีเมล*
“ลูกตระหนักถึงอันตรายของเกมพวกนี้บ้างไหม รู้ไหมว่าสมองของลูกตอนนี้
มันไม่ได้รับการพัฒนาอย่างที่ควรเป็น **สมอง** ของลูกนะแพรงก์! อวัยวะที่มีค่า
ที่สุดของลูก”

แพรงก์หัวเราะแบบเจ้าเล่ห์ ซึ่งฉันได้ยินแล้วอดหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้
ที่จริงแพรงก์เป็นคนตลกอยู่นะ

“แม่จะไม่สนใจที่ลูกหัวเราะแบบนั้น” แม่พูดเสียงเย็นชา “มันมีแต่จะ
พิสูจน์ว่าสิ่งที่แม่พูดนะถูกต้องแล้ว”

“ไม่ครับ มันไม่ถูก” แพรงก์พูดพร้อมกับเปิดตู้เย็น จากนั้นก็หยิบ
นมช็อกโกแลตออกมาดื่ม ดื่มตรงจากกล่องเลย ซึ่งน่าขยะแขยงมาก

“อย่าดื่มแบบนั้นได้ไหม!” ฉันพูดด้วยความฉุนเฉียว

“ยังมีอีกกล่อง ใจเย็นนะ”

“แม่จะจำกัดการเล่นเกมของลูก หนูน้อย” แม่เหวี่ยง *เดลีเมล*
ไปด้วยเพื่อเป็นการตอกย้ำ “แม่ทนเรื่องนี้ต่อไปไม่ไหวแล้ว”

หนูน้อย นั่นหรือ แปลว่าแม่จะลากพ่อมาอยู่เรื่องนี้ด้วยสินะ ทุกครั้งที่
แม่เริ่มใช้คำว่า *หนูน้อย* หรือ *สาวน้อย* เชื่อได้เลยว่า วันรุ่งขึ้นจะต้องมีการ
ประชุมสุดยอดเกิดขึ้นในครอบครัวแน่ ซึ่งพ่อจะคอยพยายามสนับสนุน
ทุกอย่างที่แม่พูด แม้ว่าพ่อจะเข้าใจไม่ถึงครึ่งก็เถอะ

ยังไงก็ตาม เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาของฉันอยู่แล้ว



จนกระทั่งแม่เข้ามาในห้องนอนฉันเย็นวันนั้นและถามว่า “ออเดรย์ ดินแดน
ผู้พิชิต นี่มันคืออะไร”

ฉันเงยหน้าจากนิตยสาร *กราวเซีย* แล้วเพ่งมองแม่ แม่ดูเครียดมาก
แก้มสองข้างของแม่เป็นสีชมพูขณะที่มือขวากำแน่น เหมือนเพิ่งจะละมือ

จากเมาส์มาหมาดๆ ช่วงนี้แม่ชอบค้นกูเกิลเรื่อง “อาการเสพติดเกม” ฉันรู้ว่าแม่ทำแน่นอน

“เกมค่ะ”

“แม่รู้ว่ามันเป็นเกม” แม่ทำเสียงหงุดหงิด “แต่ทำไมแพรงก็ถึงเล่นเกมนี้ตลอดเวลา ลูกไม่เห็นเล่นเกมนี้ตลอดเวลา ไซ้ใหม่”

“ค่ะ” ฉันเคยเล่นเกม ดพช. แต่ก็ไม่ได้หมกมุ่นอะไรมาก คือถ้าเล่นแค่ชั่วโมงสองชั่วโมงก็พอได้

“มันสนุกตรงไหน”

“ก็แบบว่า” ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง “มันตื่นเต้นนะค่ะ มีรางวัลให้ แล้วพวกตัวละครเอกก็เก่งมาก ภาพกราฟิกก็สุดยอด แล้วเขาก็เฟื่องปล่อยทีม นักรบใหม่ที่มีความสามารถแบบใหม่ออกมา ดังนั้น...” ฉันยกไหล่

แม่ทำท่าหงุดหงิดสุดชีวิต ปัญหาฉันอยู่ตรงที่แม่เป็นคนไม่เล่นเกม ดังนั้นมันจึงแทบเป็นไปได้เลยที่จะอธิบายให้แม่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่าง *ดพช.* ๓ กับ *เอ่อ แพ็คแมน* ที่เล่นในปี ๑๙๘๕

“มีคอนเล่นให้ดูในยูทูปด้วยค่ะ” ฉันบอกเมื่อจู่ๆ ก็นึกออก “มีคอนแสดงความคิดเห็นด้วย รอเดี๋ยวนะค่ะ”

ขณะที่ฉันหาคลิปในไอแพด แม่ก็นั่งลงและมองไปรอบห้อง แม่พยายามทำตัวสบายๆ แต่ฉันสัมผัสได้ว่าดวงตาสีฟ้าเล็กวาวของแม่กำลังสแกนข้าวของของฉันอยู่ เหมือนจะมองหา...หาอะไรดี อะไรก็ได้ ได้หมดทุกอย่าง จริงๆ แล้วแม่กับฉันไม่ได้คุยกันแบบกันเองมาพักหนึ่งแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ล้วนมีนัยแฝงอยู่

ซึ่งจากทุกเรื่องที่เคยเกิดขึ้น นี่นับเป็นเรื่องน่าเศร้าที่สุดเรื่องหนึ่ง เราไม่สามารถถ้าวตามปกติต่อหน้ากันได้อีกต่อไป แค่อันพูดอะไรนิดเดียวแม่จะมาเป็นเรื่องใหญ่ทันที แม้ว่าแม่จะไม่รู้ตัวก็ตาม สมอของแม่จะทำงานอย่างหนัก นั่นหมายความว่าอะไร *ออเดรย์* ปกติดีหรือเปล่า *ออเดรย์* ตั้งใจจะพูดว่าอะไรกันแน่

ฉันเห็นแม่จับจ้องกางเกงยีนเก่าขาดตัวหนึ่งบนเก้าอี้ฉันเป็นพิเศษ เหมือนมันกุมความลับดำมืดแสนสำคัญไว้ ทั้งที่จริงแล้วเรื่องสำคัญเพียง

เรื่องเดียวที่มีในตัวมันคือ ฉันโตจนสวมมันไม่ได้แล้วต่างหาก เฉพาะปีก่อนฉันสูงขึ้นตั้งสามนิ้ว ทำให้ตอนนี้ฉันสูงห้าฟุตแปดนิ้ว นับว่าสูงทีเดียวสำหรับเด็กอายุสิบสี่ หลายคนบอกว่าฉันเหมือนแม่ แต่ฉันไม่น่ารักเท่าแม่หรอกตาของแม่เป็นสีฟ้าจัด เหมือนเพชรสีฟ้าเลย ขณะที่ตาฉันออกจะขมุกขมัว แต่ก็เชื่อว่าจะมีใครเห็นมันหรอกนะตอนนี้

เพื่อให้คุณนึกภาพฉันออก ฉันเป็นเด็กสาวที่ค่อนข้างผอม ค่อนข้างไม่โดดเด่น สวมเสื้อกั๊กดำกับกางเกงยีนทรงสกินนี่ แล้วฉันก็สวมแว่นกันแดดตลอดเวลา แม้แต่ตอนที่อยู่ในบ้านก็เหมือนกัน มัน...เอ่อ เป็นความชอบนะ ความชอบของฉัน คิดว่านะ และเป็นที่มาของคำแซวอย่าง “คนดัง” ที่ริอบเพื่อนบ้านเราเรียกฉัน เขาเห็นฉันสวมแว่นกันแดดลงจากรถตอนฝนตก เขาเลยแซวว่า “สวมแว่นดำทำไม เธอเป็นแอนเจลินา โจลีหรือไง”

ฉันไม่ได้อยากทำตัวเท่หรอกนะ ฉันมีเหตุผล

ซึ่งแน่นอนว่าตอนนี้คุณคงอยากรู้แงงๆ

เดาว่าอย่างนั้นนะ

โอเค ที่จริงมันเป็นเหตุผลที่ออกจะส่วนตัว ฉันไม่แน่ใจว่าฉันพร้อมจะบอกคุณหรือยัง คุณจะมองว่าฉันแปลกก็ได้ถ้าอยากมอง มีคนไม่น้อยที่มองแบบนี้

“เจอแล้วค่ะ” ฉันเจอคลิปสู้กันในเกม *ดพช* ที่มีความเห็นของ “อาร์คี” เขาคือสมาชิกเว็บยูทูปจากสวีเดนที่ทำคลิปวิดีโอซึ่งแพรงก์ชอบ เป็นคลิปที่มี “อาร์คี” เล่นเกม *ดพช* แล้วก็พูดถึงเกมแบบตลกๆ แต่ก็อย่างที่ฉันเดาไว้ ฉันต้องใช้เวลานานโขเลยกว่าจะอธิบายแนวความคิดนี้ให้แม่ฟังได้

“แต่ทำไมลูกต้องดูคนอื่นเล่นด้วยล่ะ” แม่เออแต่พูดแบบนี้ด้วยท่าทีงุนงง “ดูทำไม มีแต่จะเสียเวลาไม่ใช่หรือ”

“ก็ จะยังงี้ก็เถอะค่ะ” ฉันยกไหล่ “นั่นแหละคือ *ดพช*.”

แม่เงยไปพักหนึ่ง และจ้องมองจอไอแพดเหมือนเป็นอาจารย์ด้านโบราณคดีที่พยายามถอดความหมายของรหัสฮียิปต์โบราณ ในคลิปเกิดการระเบิดอย่างรุนแรงขึ้น พอแม่เห็นก็นิ้วหน้า

“ทำไมมันต้องเกี่ยวข้องกับกาฬโรคเลย ถ้าแม่ออกแบบเกม แม่จะให้มันเป็นเกมที่เกี่ยวกับความคิด การเมือง ปัญหาบ้านเมือง ไซ! ทำไมจะไม่ได้อ่ะ” ฉันทบอได้เลยว่าสมองแม่กำลังมีความคิดใหม่ผุดออกมาไม่หยุด “ถ้าเราตั้งชื่อเกมคอมพิวเตอร์ว่า *หาวหรือ ละ* เราทำให้มันเป็นเกมการแข่งขันเหมือนเดิม แต่ให้ทุกคนได้คะแนนจากการโต้เวที!”

“และ นั่น ละคะคือเหตุผลว่าทำไมเราถึงไม่ได้เป็นมหาเศรษฐี” ฉันทำเหมือนพูดกับบุคคลที่สาม

พอจะหาคะลิปอื่น เฟลิกซ์ก็วิ่งเข้ามาในห้อง

“*แคนดี้ครัช!*” เขาร้องด้วยความดีใจทันทีที่แอบเห็นไอแพดของฉันทำเอาแม่ผวาด้วยความสยอง

“น้องรู้เรื่องได้ยังไง” แม่ถาม “ปิดเครื่องเลย แม่จะไม่ยอมให้บ้านนี้มีคนติดเกมเพิ่มอีก”

อู๊ย คนที่แนะนำให้เฟลิกซ์รู้จัก *แคนดี้ครัช* อาจจะเป็นฉันทก็ได้ แต่เขาไม่ได้รู้วิธีเล่นที่ถูกต้องหรอก

ฉันทปิดไอแพดขณะที่เฟลิกซ์ยืนจ้องเครื่องอยู่ หน้าเขาจ๋อยมาก “*แคนดี้ครัช!*” เขาร้องโหยหวน “หนูอยากเล่น *แคนดี้ครัช-ช-ช!*”

“มันพังนะเฟลิกซ์” ฉันทแกล้งทำเป็นกดไอแพด “เห็นไหม พังแล้ว”

“พังแล้วจ๊ะ” แม่ยืนยัน

เฟลิกซ์ละสายตาจากเราไปมองไอแพด คุณจะมีรู้สึกได้เลยว่าสมองของเขากำลังทำงานหนักเท่าที่เซลล์สมองวัยสี่ขวบของเขาจะทำได้ “เราต้องซื้อปลั๊ก” เขาแนะนำ ทำทางว่าจริงจังขึ้นทันที จากนั้นก็คว้าไอแพดไป “เราซื้อปลั๊กมาซ่อมมันได้”

“ร้านขายปลั๊กปิดแล้วลูก” แม่พูดแบบไม่สะอูดแม้แต่น้อย “น่าเสียดายจริง พรุ่งนี้เราค่อยไปนะจ๊ะ แต่รู้ไหมว่า ตอนนี้อ่ากำลังจะได้กินขนมปังปิ้งกับแยมนูเทลล่ากันแล้วนะ!”

“ขนมปังปิ้งกับนูเทลล่า!” ใบหน้าของเฟลิกซ์ก็ยิ้มร่าอย่างมีความสุข พอเขาชูแขนสองข้างขึ้น แม็กก็หยิบไอแพดมาส่งคืนให้ฉันท หลังจากนั้นห้าวินาที ฉันทก็เอามันไปซ่อนไว้หลังหมอนอิงบนเตียงเรียบร้อยแล้ว

“แคนดี้ครัวซ์ ไปไหนแล้ว” จู๊ๆ เฟลิกซ์ก็ดันสังเกตเห็นว่ามันหายไป แล้วทำหน้าที่เหมือนจางอแง

“เราจะเอามันไปที่ร้านขายปลั๊กใจจะ จำได้ไหม” แม่พูดทันที

“ร้านขายปลั๊ก” ฉันพยักหน้า “แต่เนี่ย เธอกำลังจะได้กินขนมปังบั้งกับนุเทลล่าไม่ใช่หรือ! จะกินสักกี่แผ่นดีล่ะ”

เฟลิกซ์ที่น่าสงสาร เขาปล่อยให้แม่จูงเขาออกไปจากห้องทั้งที่ทำทางยังดูงงๆ เรียกว่าโดนบงการโดยเบ็ดเสร็จ นั่นคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นตอนคุณสี่ขวบ ฉันว่าแม่คงอยากเอาเทคนิคนี้ไปใช้กับแฟรงก์ด้วยแน่นอน

สรุปว่าตอนนี้แม่รู้แล้วว่า *ดพช.* คืออะไร และ “ความรู้คืออำนาจ” ตามที่โคฟี อันนัน บอก แต่เลโอนาร์โด ดา วินชี กลับบอกว่า “ที่ไหนมีการตะโกน ที่นั่นย่อมไม่มีความรู้ที่แท้จริง” ซึ่งน่าจะเหมาะกับครอบครัวเรามากกว่า (ได้โปรดอย่ามองว่าฉันเป็นหนอนหนังสือหรืออะไรเลยนะ พอดีเดือนก่อนแม่ฉันซื้อหนังสือรวมคำคมมาให้ แล้วฉันก็เปิดผ่านๆ ระหว่างดูโทรทัศน์เท่านั้นเอง)

ยังไงก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นก็ไม่ได้เป็นเหมือนคำคมที่ว่า “ความรู้คืออำนาจ” เพราะแม่ไม่มีอำนาจเหนือแฟรงก์แต่อย่างใด เวลานี้คือเย็นวันเสาร์ และแฟรงก์เอาแต่เล่นเกม *ดพช.* มาตั้งแต่เมื่อเที่ยง เขาหายเข้าไปในห้องเด็กเล่นทันทีหลังกินพุดดิ้งเสร็จ จากนั้นก็มีเสียงกริ่งดังหน้าประตู ฉันเลยรีบถอยกลับเข้าไปในห้องอันเป็นสถานที่ส่วนตัวของฉัน

ตอนนี้เกือบหกโมงแล้ว ฉันแอบย่องเข้าห้องครัวไปหาคุกกี้โอรีโอกินก่อนจะพบแม่เดินจ้ำไปมาพร้อมกับมีอาหารกระตุกตลอดเวลา แม่ถอนใจสลับกับมองนาฬิกาแล้วก็ถอนใจอีก

“มีแต่พวกติดคอมพิวเตอร์!” จู๊ๆ แม่ก็โพล่งออกมา “แม่ขอให้ปิดเครื่องตั้งยี่สิบห้าครั้งได้! ทำไมเขาทำไม่ได้ มันก็แค่สวิตช์ง่าย ๆ อันเดียว! เปิดแล้วก็ปิด”

“สงสัยคงจะเล่นเลเวล...” ฉันเอ่ย

“เลเวล!” แม่ตัดบทฉันอย่างฉุนเฉียว “แม่เบื่อกับที่ต้องได้ยินเรื่องเลเวลแล้ว! แม่จะให้เวลาสองคนนั้นอีกนาทีเดียว แค่นั้น”

ฉันหยิบโอรีโอท่อนหนึ่งมาแกะ “แล้วนี่แฟรงก์อยู่กับใครคะ”

“เพื่อนที่โรงเรียนนะ แม่ไม่เคยเจอหน้ามาก่อน รู้สึกจะชื่อไลนัส หรือไงนี่แหละ...”

ไลนัส ฉันจำไลนัสได้ เขาเคยเล่นละครโรงเรียนเรื่อง *ทูลิลอะม็อกกิ่ง เบิร์ด* ซึ่งเขารับบทเป็นแอคตีส ฟินซ์ ส่วนแฟรงก์รับบทเป็นฝูงชน

แฟรงก์เรียนที่โรงเรียนคาร์ดินัลนิโคลล์ซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียนสตรี สโตกแลนด์ของฉันแค่คนเดียว บางทีสองโรงเรียนก็เล่นละครหรือแสดง คอนเสิร์ตร่วมกัน แต่ถ้าจะให้พูดตามตรง สโตกแลนด์ไม่ใช่ “โรงเรียนของฉัน” อีกต่อไปแล้ว ฉันไม่ได้ไปโรงเรียนตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์แล้ว เพราะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นที่นั่น ไม่ใช่เรื่องที่ดีด้วย

แต่ช่างเถอะ

ยังไงก็ตาม เรื่องก็ดำเนินไป หลังจากนั้นฉันก็ป่วย ตอนนั้นฉันกำลังจะย้ายโรงเรียนและต้องลดชั้นเรียนปีหนึ่งเพื่อจะได้ตามทันเพื่อน โรงเรียนใหม่มีชื่อว่าสถาบันฮิธ เขาบอกว่าเริ่มเรียนเดือนกันยายนน่าจะสมเหตุสมผลกว่าเรียนตอนหน้าร้อนซึ่งส่วนใหญ่จะมีแต่การสอบ ดังนั้นฉันก็เลยต้องอยู่บ้านไปก่อนจนกว่าจะถึงเวลา

แต่ว่าฉันไม่ได้อยู่เฉยๆนะ พวกเขาแนะนำหนังสืออ่านกับตำรา คณิตศาสตร์ แล้วก็ลิสต์คำศัพท์ฝรั่งเศสให้ฉันเยอะมาก ทุกคนเห็นพ้องว่า สิ่งสำคัญคือต้องให้ฉันคอยทำแบบฝึกหัด ซึ่ง “มันจะทำให้หนูรู้สึกดีขึ้นมากจ๊ะ ออเดรย์!” (แต่มันไม่ใช่เลย) บางครั้งฉันก็เลยต้องส่งเรียงความ วิชาประวัติศาสตร์บ้างอะไรบ้าง แล้วเขาก็จะส่งกลับมาพร้อมกับความเห็น ตัวแดงๆมาด้วย แต่ไม่ได้มีเวลาส่งงานที่แน่นอนหรอก

ยังไงก็ตาม ประเด็นอยู่ที่ไลนัสเล่นละครเรื่องนั้น แล้วเขาก็แสดงเป็นแอคตีส ฟินซ์ ได้ดีมาก เขาน่าทึ่ง เป็นวีรบุรุษ ทุกคนต่างก็เชื่อเขา เช่น เขาต้องยิงสุนับบ้าในฉากหนึ่ง แต่ปืนปลอมดันไม่ทำงานในคืนนั้น ทว่าคนดูกลับไม่มีใครหัวเราะหรือแม่แต่ส่งเสียงพิมพ์ เขาเก่งขนาดนั้นเลยแหละ

เขาเคยมาบ้านเราก่อนไปซ้อมละครหนึ่งด้วย แค่ห้านาทีเท่านั้นแหละ แต่ฉันก็จำได้ไม่มีลืม

ที่จริง เรื่องนั้นไม่ค่อยเกี่ยวกันเท่าไรหรอก

พอฉันจะเตือนแม่ว่าไลน์สเคยแสดงเป็นแอคติคัส ฟินซ์ ฉันก็พบว่า
แม่ออกจากห้องครัวไปแล้ว ลักพักก็ได้ยินเสียงแม่

“ลูกเล่นเกมนานพอแล้ว หนูน้อย!”

หนูน้อย

ฉันพุ่งไปที่ประตูครัวแล้วมองผ่านช่องที่แง้มไว้ ตอนที่แฟรงก์เดิน
ตามหลังแม่มาที่โถงทางเดิน หน้าเขาสั่นระริกด้วยความโกรธเกรี้ยว

“เรายังไม่จบ เลเวล เลย! แม่จะปิดเกมหน้าตาเฉยแบบนี้ไม่ได้!
แม่เข้าใจหรือเปล่าว่าเมื่อก็แม่ทำอะไรลงไป แล้วแม่รู้อ่างไหมว่า ดินแดน
ผู้พิชิต มันเล่นแบบไหน”

ท่าทางเขาโกรธจริงๆ เขามาหยุดยืนตรงตำแหน่งใต้ฉันพอดี ผมดำ
ของเขาปรกหน้าผากซีด แขนผอมกับมือใหญ่ที่มีแต่กระดูกสะบัดไปมาแบบ
ยั่วจัด ฉันหวังว่าวันหนึ่งแฟรงก์จะโตทันเมื่อทันแก่ตัวเอง มันคงไม่ใหญ่โต
เป็นการดูแบบนั้นตลอดไปใช้ไหม ส่วนอื่นที่เหลือต้องโตทันอยู่แล้วสิ จริงไหม
แฟรงก์อายุสิบห้าเอง แปลว่าเขายังโตได้อีกมาก ขนาดพ่อสูงหกฟุตยังชอบ
บอกละว่าแฟรงก์ต้องสูงกว่าพ่อแน่

“ไม่เป็นไรหรอก” เสียงที่ฉันจำได้ดีเอื่อยขึ้น ไลน์สนะเอง แต่จาก
รอยแฉนี้ฉันมองไม่เห็นเขาหรอก “ฉันกลับเลยแล้วกัน ขอบใจนะที่ชวนมา”

“อย่าเพิ่งกลับสิจ๊ะ!” แม่ร้องโดยใช้เสียงหวานขั้นสุดแบบที่ใช้กับแขก
“อย่าเพิ่งกลับเลยนะ ไลน์ส นี่ไม่ได้ตั้งใจจะให้มันเป็นแบบนี้”

“แต่ถ้าเราเล่นเกมไม่ได้...” ไลน์สตุงๆ

“เธอจะบอกว่ารูปแบบการเข้าสังคมที่พวกเธอผู้มีแต่การเล่นเกม
คอมพิวเตอร์อย่างเดียวนั้นหรือ ฐึ้นใหม่ว่ามันช่างน่าเศร้าจริงๆ”

“แล้วแม่ว่าเราควรทำอะไรล่ะ” แฟรงก์ถามหน้าบูด

“แม่ว่าพวกลูกน่าจะไปเล่นเบตกันมากกว่านะ ช่วงเย็นหน้าร้อนอย่างนี้
อากาศดีจะตาย ดูซิว่าแม่เจออะไร!” แม่ชูชุดเบตมินตันเก่าเอนให้แฟรงก์
เน็ตที่ซึ่งบิดเบี้ยวไปหมดทุกเส้นแล้ว ฉันเห็นเหมือนมีตัวอะไรแหะตรงหัว
ลูกขนไก่ด้วย

ฉันอยากหัวเราะชะมัดตอนเห็นสีหน้าแฟรงก์

“แม่...” เขาดูจะสยองจนพูดแทบไม่ออก “แม่ไป เจอ มัน ได้ยังไง”

“หรือจะเล่นโครเกตต์!” แม่พูดเสียงใส “สนุกดีนะ”

แฟรงก์ไม่ตอบแม่ด้วยซ้ำ เขาดูสะพรึงมากกับความคิดเรื่องโครเกตต์
จนฉันเริ่มสงสัยขึ้นมาแล้ว

“หรือจะเล่นช่อนหา”

ฉันหัวเราะพริตออกมาก่อนจะยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง ก็มันอดไม่ได้
จริงๆนี่ เล่นช่อนหาเนี่ยนะ

“หรือจะเล่นรัมมี่คิวบ์!” แม่พูด เสียงแม่ดูเหมือนอับจนมาก “ลูก
เคยชอบเล่นรัมมี่คิวบ์มากนี่”

“ผมชอบรัมมี่คิวบ์นะครับ” โลกนี้พูดอย่างเต็มใจ ฉันฟังแล้วเห็นด้วย
หน่อยๆ เพราะตอนนี้เขาจะทำร้ายแฟรงก์ก็ด้วยการเดินออกจากบ้านแล้วไป
เขียนด่าลงเฟซบุ๊กที่บ้านแฟรงก์ห่วยก็ได้ แต่ท่าทางเขาอยากจะทำใจแม่
จริงๆ เขาดูเป็นคนที่ชอบมองรอบตัวแล้วคิดว่า ก็นะ ทำไม ไม่ทำให้ชีวิต
มันง่ายขึ้นสำหรับทุกคนล่ะ (ฉันได้เรื่องนี้จากคำสามคำแหละ เข้าใจนะ)

“นายอยากเล่นรัมมี่คิวบ์หรือ” แฟรงก์ถามแบบไม่อยากเชื่อ

“ทำไมล่ะ” โลกนี้ถามแบบไม่เคร่งเครียด ไม่นานทั้งสองก็เดิน
ไปที่ห้องเด็กเล่น (พ่อแม่ทาสีห้องนี้ใหม่แล้วเรียกว่า ห้องอ่านหนังสือของ
วัยรุ่น ตอนฉันอายุสิบสาม แต่มันก็ยังเป็นห้องเด็กเล่นอยู่ดี)

ไม่นานแม่ก็กลับเข้าห้องครัวแล้วรินไวน์ให้ตัวเองแก้วหนึ่ง

“ต้องอย่างนี้!” แม่พูด “สองคนนั้นแค่ต้องการคำแนะนำสักนิด
ให้พ่อแม่กำกับอีกสักหน่อย แค่เปิดโลกให้ก็เรียบร้อยแล้ว สองคนนั้นไม่ได้
ติดเกม แค่ต้องมีคนเตือนว่าโลกภายนอกยังมีอะไรอีกบ้างก็เท่านั้น”

แม่ไม่ได้พูดอยู่กับฉัน แต่กำลังพูดอยู่กับนักวิจารณ์จากหนังสือพิมพ์
เดลีเมล ในจินตนาการที่คอยจับตาดูชีวิตแม่อยู่และคอยให้คะแนนแม่จาก
คะแนนเต็มสิบ

“หนูว่ารัมมี่คิวบ์ไม่ใช่เกมที่เหมาะจะเล่นสองคนเท่าไรนะคะ” ฉันพูด
“คือมันคงใช้เวลานานมากเลยกว่าจะกำจัดตัวอักษรครบหมด”

ฉันดูออกว่าแม่อีกตั้งใจเรื่องนี้เหมือนกัน แล้วก็เชื่อว่าแม่ต้องเห็นภาพแบบเดียวกับฉันแน่ ภาพแฟรงก์กับไลน์สนทนาเชิงใส่กันอยู่ที่โต๊ะเล่นรัมมี่คิวบ์ ต่างคนต่างเกลียดเกมและมองว่าเกมกระดานเป็นเกมขยะที่หาความสุขไม่ได้เอาเสียเลย

“ลูกพูดถูก” ในที่สุดแม่อีกบอก “งั้นแม่ไปเล่นกับสองคนนั้นด้วยดีกว่า จะได้สนุกขึ้น”

แม่ไม่ได้ถามว่าฉันอยากเล่นไหม ซึ่งฉันอยากจะขอบคุณมาก

“งั้นก็ ขอให้สนุกนะคะ” ฉันพูดพลางหยิบท่อไอรีโอมาแล้วรีบวิ่งจากครัวเข้าห้อง พอเปิดทีวีบู๊บก็ได้ยินเสียงแม่ร้องจากห้องเด็กเล่นดังสนั่นไปทั่วบ้าน

“แม่ไม่ได้บอกให้เล่นเกมรัมมี่คิวบ์ออนไลน์!”

บ้านเราเหมือนระบบสภาพอากาศจริงๆ เตี้ยถดถอย เตี้ยถาโถม เตี้ยวจิตจ้ำ เตี้ยวจิตจาง หลายครั้งที่มีความสุขสดใสแฉ่ซ่าน มีบางวันที่หมอมงหน้าหน้าหุดหู่ และมีพายุที่จู่ๆ ก็พัดกระหน่ำแบบไม่บอกไม่กล่าว ตอนนั้นพายุกำลังพัดมาทางฉันแล้ว สภาพคือมีฟ้าร้องสลับกับฟ้าแลบ มีเสียงแม่สลับกับเสียงแฟรงก์

“แล้วมัน แตกต่าง กันตรงไหนล่ะครับ!”

“ต่างทุกอย่างนั่นแหละ! แม่บอกแล้วไงว่าไม่ให้เล่นเกมในคอมพิวเตอร์อีก!”

“แม่อีก เกมบ้านนี้ก็เกมเดียวกันนะ!”

“ไม่จริง! แม่อยากให้ลูกปิดจอนั่นซะ! แม่อยากให้ลูกเล่นเกมกับเพื่อน! **ในชีวิตจริง!**”

“แต่เล่นสองคนมันไม่สนุกนี่ ถ้าเล่นเกมนี้ เราเล่น ไม่รู้สิ เล่นเกมเปิดภาพบ้านนี้ก็ได้อีก”

“แม่รู้!” แม่แทบจะกรี๊ด “แม่ถึงจะมาเล่นกับพวกลูกไป!”

“เรื่องนั้นผมจะบ้าไปรู้ได้ไง ไซ้ใหม่”

“หยุดสบถเดี๋ยวนี้! ถ้าชินลูกยังสบถใส่แม่อีกละก็ หนุ่มน้อย...”

หนุ่มน้อย

ฉันได้ยินแพรงก์ทำเสียงแพรงก์เวอร์ชันเด็ด มันคล้ายเสียงแผดร้อง
บาดหูของแรดเวลาหงุดหงิด

“บ้าไม่ใช่คำสบถนะครับ” เขาพูดพลางหายใจแรงราวกับจะคุมอารมณ์
ไม่ให้รัว

“เป็นสิ!”

“แต่มันอยู่ในหนังสือแฮร์รี่ พอตเตอร์ด้วยนะครับ แฮร์รี่ พอตเตอร์
นี่ มันจะเป็นคำสบถได้ยังไง”

“อะไรนะ” แม่พูดเหมือนงง

“แฮร์รี่ พอตเตอร์ไงครับ ผมไม่เถียงแล้วนะ”

“อย่ามาเดินหนีแม่นะ หนูหน่อย!”

หนูหน่อย รวมคำนี้ก็สามรอบแล้วนะ สงสารพ่อจ๋อง ตอนกลับถึงบ้าน
พ่อดีใจจัง

“โซ” เสียงไลน์สเรียกฉันโดยที่ฉันไม่ได้ตั้งใจ ทำให้ฉันตกใจมาก
จนสะดุ้งโหยงกระโดดหนี ฉันกระโดดจริงๆนะ ปฏิกริยาสะท้อนกลับ
ของฉันค่อนข้างรุนแรงมาก เรียกว่าเป็นพวก *เซ็นสิทีฟ* เกินเหตุ เหมือนกับ
เรื่องอื่นนั่นแหละ

เขายืนอยู่ตรงหน้าประตู ภาพ *แอดดิคัล ฟินซ์* ปรากฏขึ้นในสมองฉัน
ทันที ภาพของวัยรุ่นผมสีน้ำตาล แขนขายาว โหนกแก้มสูง ผมเผ้า
ไม่เป็นทรง ส่วนรอยยิ้มก็ดูคล้ายกลีบส้ม ไม่ใช่เพราะฟันของเขามีสีส้ม
หรอกนะ แต่เป็นเพราะปากเขาเวลายิ้มมีรูปร่างเหมือนกลีบส้มต่างหาก ซึ่ง
ตอนนี้เขาก็ยิ้มอยู่ เพื่อนคนอื่นของแพรงก์ไม่เคยมีใครยิ้มเลย

พอเขาเดินเข้ามาในห้อง สัญชาตญาณก็บอกให้ฉันกำหมัดแน่นด้วยความกลัว
เขาต้องแอบเดินออกมาระหว่างที่แม่กับแพรงก์กำลังเถียงกันอยู่
แน่ๆ แต่ไม่มีใครเคยเข้ามาในห้องนี้ ที่นี่เป็นที่ของฉัน แพรงก์ไม่ได้บอก
เพื่อนหรือ

แพรงก์ไม่ได้บอกเพื่อนหรือ

ออกฉันสะท้อนขึ้นลงด้วยความตระหนก น้ำตาฉันเริ่มเอ่อขึ้นมาถึงตา
แล้ว คอฉันตีบตันไปหมด ฉันต้องหนี ฉันต้องไป - ฉันอยู่ไม่ได้ -

ไม่มีใครเข้ามาในนี้ได้ ไม่มีใครเคยได้รับอนุญาตให้เข้ามาในนี้

ฉันได้ยินเสียงดอกเตอร์ซาราห์ในหัวฉัน สุ่มคำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ

จากการนัดพบกันของเรา

หายใจเข้าหับสี่ หายใจออกหับเจ็ด

ร่างกายเธอเชื่อว่าการคุกคามเป็นเรื่องจริง ออเดรย์ แต่การคุกคาม
ไม่มีอยู่จริง

“เฮ้” เขาลองอีกครั้ง “ฉันไลน์สนะ เธอคือออเดรย์ใช่ไหม”

การคุกคามไม่มีอยู่จริง ฉันพยายามย้ำถ้อยคำนี้ในหัว แต่มันก็ถูก
ความตระหนกกลบจนมืดและกลืนกิน เหมือนกลุ่มควันอันเกิดจากลูกระเบิด
นิวเคลียร์

“เธอสวมไอ้นั่นตลอดเลยหรือ” เขาพยักหน้ามาทางแว่นกันแดด
ของฉัน

หน้าอกฉันสะท้อนขึ้นลงด้วยความกลัว แต่ฉันก็สามารถเดินเบียด
ผ่านเขาไปได้

“โทษที” ฉันล่อล่ลักบอกแล้ววิ่งจืดผ่านครัวเหมือนสุนัขจิ้งจอก
ที่ถูกไล่ล่า จากนั้นก็วิ่งขึ้นชั้นบน เข้าไปในห้องตัวเอง ไปตรงมุมที่ไกลที่สุด
ก่อนจะหมอบลงตรงหลังผ้าม่าน ฉันหอบหายใจแรงเหมือนลูกสูบเครื่องยนต์
และน้ำตาไหลนองไปหน้า ฉันอยากได้ยาคลายเครียดโคลนซีแพม แต่ตอนนี้
แค่จะออกจากผ้าม่านไปเอายาก็ยังไม่มียาไป ฉันเกาะผ้าม่านแน่นเหมือน
มันเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยชีวิตฉันได้

“ออเดรย์” แม่มายืนที่ประตูห้องนอน เสียงแม่แหลมด้วยความตกใจ
“ลูกรัก เกิดอะไรขึ้น”

“คือว่า...แบบว่า” ฉันกลืนน้ำลาย “เด็กผู้ชายคนนั้นเข้ามา แต่หนู
ไม่ทันตั้งตัว...”

“ไม่เป็นไรนะจ๊ะ” แม่ปลอบฉันพร้อมกับเดินมาลูบศีรษะฉัน “ไม่มี
อะไรหรอกจ๊ะ เรื่องนี้แม่เข้าใจดีทุกอย่าง ลูกอยากจะทำ...”

แม่ไม่เคยพูดคำว่ายาออกมาแม้แต่ครั้งเดียว

“ค่ะ”

“เดี๋ยวแม่หยิบให้ค่ะ”

แม่เดินไปห้องน้ำ แล้วฉันก็ได้ยินเสียงน้ำไหล สิ่งเดียวที่ฉันรู้สึกคือ
ฉันนั่งเฝ้ามาก ใจเฝ้า



ตอนนี้คุณก็คงรู้แล้ว

แต่ก็สมมติว่าคุณไม่รู้แล้วกัน สมมติว่าคุณยังเดาอยู่ แต่เพื่อให้คุณ
พ้นจากความทุกข์ ฉันจะบอกผลการวินิจฉัยฉบับเต็มให้ ฉันเป็นโรคกลัว
การเข้าสังคม โรควิตกกังวล และมีอาการซึมเศร้ามากมายหลายเอพิไซด

เอพิไซดหรือ อย่างกับอาการซึมเศร้าคือละครทีวีที่มีประโยชน์ขำขัน
ทุกตอนอย่างนั้นแหละ หรือไม่ก็เป็นทีวีบ็อกซ์เซตซึ่งเต็มไปด้วยเหตุการณ์
ที่คาดเดาไม่ได้ แต่เหตุการณ์ที่คาดเดาไม่ได้ในชีวิตฉันกลับมีแค่อย่างเดียว
คือ “ฉันจะมีวันรอดพ้นจากเรื่องบ้าบอนี้ไหม” ซึ่งเชื่อฉันเถอะว่ามันเป็น
เรื่องที่น่าซอกจำเจมาก